

HORRORLAND

Het poppenhuis
Verdronken
Ik zal je vinden
Kamer 333
Duisternis
Bloedhond
Ik kom je halen
Escape
Het is maar een spel
Angstgolven
Zeg maar niets meer...
Wie het laatst lacht

HORRORLAND

WIE HET LAATST LACHT

JOEL A. SUTHERLAND

Vertaald door Linda Broeder

kluitman

*Voor Colleen, die me aan het lachen hield tijdens een
van de vreemdste jaren van mijn leven.*

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over de serie Horrorland? Volg dan @horrorland_kluitman op Instagram.

Nur 283 / W062401

Bisac JUV018000

© MMXXIV Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: Joel A. Sutherland

MMXXI Binnenwerkillustratie: Maria Nguyen © Scholastic Canada Ltd.

All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Canada Limited

Oorspronkelijke titel: *Screamers*

Nederlandse vertaling: Linda Broeder

© Omslagbeeld: Antracit/Shutterstock; Yakov Oskanov/Shutterstock;

ZargonDesign/Getty Images

Belettering omslag: Studio L.E.O.

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

HOOFDSTUK

Een

‘Laat me gaan!’ zei Sai, terwijl hij worstelde met de boeien waarmee hij op een oude metalen stoel zat vastgebonden. ‘Nu meteen!’

Hij doorliep de fasen die elke gegijzelde meemaakte en was nu bij boosheid aanbeland. Hij kreeg vast extra energie van de adrenaline die door zijn aderen stroomde, maar ik was niet bang dat hij zou losbreken. Ik had hem namelijk zelf naar de circustent gesleurd en vastgebonden, en ik had de knopen wel drie keer gecontroleerd. De lange, smalle ballonnen – waarmee ze op kinderfeestjes figuren maken zoals hondjes, zwaarden en kronen – sneden in Sai’s polsen en enkels en hielden hem op zijn stoel. Ik had een heel pakje ballonnen gebruikt om zijn armen en benen vast te binden. Sai ging nergens heen.

Niet totdat ik klaar was.

En dan was het klaar met hem.

‘Maar we hebben zo veel lol,’ zei ik, terwijl ik langzaam om hem heen liep en achter hem ging staan. ‘En het leukste moet nog komen,’ ging ik verder terwijl ik in mijn rode rubberen clownsneus kneep. Een luid getoeter doorbrak de stilte in de donkere tent, een vrolijk geluid waardoor Sai zielig begon te jammeren.

Hij deed nog een laatste wanhopige poging om zijn armen los te krijgen, maar zonder succes. Hij zuchtte en liet zijn hoofd hangen. Na een moment stilte zei hij: ‘Luister, het is nog niet te laat. Je kunt me vrijlaten. Je hebt me nog niets ergs aangedaan. Ik zal het niemand vertellen – niet mijn vrienden, niet mijn ouders, niet de politie. Niemand! Dat beloof ik, maar... laat me gewoon gaan. Alsjeblieft.’

‘Ah, kijk aan. De smeekfase,’ zei ik. “Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft, laat me gaan. Ik zal niets zeggen, dat beloof ik. Ik geef je alles wat je wilt. Ik zal mijn vrienden en familie verraden. Ik zal zelfs mijn ziel verkopen. Laat me gewoon gaan en dan vergeten we dat dit ooit is gebeurd.” Iedereen komt uiteindelijk in deze fase, en iedereen komt altijd met dezelfde loze beloften. Leugens, natuurlijk. Alsof je na dit alles gewoon weer naar je normale leven zou terugkeren. Alsof alles tiptop in orde zou zijn en je niet de rest van je ellendige leven over je schouder zou kijken, bang om mijn gezicht te zien...’ Ik leunde dichterbij Sai toe en dwong hem te kijken naar mijn witgeverfde gezicht met rode neus, rode lippen en smalle verticale strepen over mijn ogen. ‘... verscholen in de schaduw.’

Glimlachend legde ik mijn handen op Sai’s schouders en kneep. Niet te hard, maar net hard genoeg zodat hij het voelde. Hij huiverde en verstijfde.

‘Je bent niet eens echt,’ zei hij. ‘Dat kan niet.’

‘Helaas voor jou ben ik maar al te echt, vriend.’ Ik gaf nog een kneepje in zijn schouders om mijn woorden kracht bij te zetten.

‘Maar je-je-je,’ zei hij stamelend. ‘Je bent al jaren dood!’

Ik boog dichterbij en lachte. Een kraaiende, schaterende, maniakale lach die nog lang nadat ik was gestopt door de tent bleef galmen, alsof hij een eigen leven leidde. ‘Ik zie dat je bij de fase van ongeloof bent aanbeland,’ zei ik. ‘Dat snap ik wel. Dit is vast moeilijk te geloven voor iemand zoals jij, maar de dood heeft me niet tegengehouden.’ Ik ging weer voor Sai staan. ‘Ik heb nog zo veel glimlachen te delen!’ Ik glimlachte breed en voelde mijn beschilderde lippen uitrekken en scheuren. Toen liet ik mijn tanden drie keer op elkaar klapperen. *Klak-klak-klak!*

Een ronde traan bleef even trillend aan Sai’s wimpers hangen voordat hij loskwam en over zijn wang rolde.

‘Is dat een echte traan?’ vroeg ik, oprecht onder de indruk. Ik was zelfs zo onder de indruk dat ik niet meer in mijn rol kon blijven en met mijn normale stem in plaats van mijn gemene clownsstem praatte.

Sai knikte.

‘Kun je huilen op commando?’

Sai glimlachte breed en veegde de krokodillentraan weg. ‘Ja, ik kan huilen op commando, Zoë.’ Hij zag me niet meer als het personage dat ik in deze scène speelde, verkleed en geschminkt als clown, met dank aan de kostuum- en make-upafdeling. Hij zag me als wie ik echt was: Zoë Winter, de ster van de successerie *Screamers*.

‘Jemig, Sai!’ zei ik. ‘Ik ken genoeg professionele acteurs die in grote films hebben gespeeld maar die er nog geen traantje uit kunnen persen.’

De circustent – die ik puur in mijn verbeelding had opgeroepen zodat ik helemaal in mijn rol kon komen – verdween voor mijn ogen terwijl ik terugkeerde naar de realiteit, naar het productiekantoor waar we waren. Ik draaide me om naar Clarice en Anthony, die aan een tafel aan de andere kant van het kantoor zaten. De tafel was bedolven onder aantekeningen, castingfoto’s van acteurs en koffiebekertjes. Tussen hen in stond een camera op een statief die alles opnam, zodat we de beelden later konden bespreken. Maar ik had zo’n idee dat dat bij Sai’s auditie niet meer nodig was. Volgens mij was dit een inkoppertje.

‘Het is niet makkelijk om op commando te huilen,’ zei ik tegen Clarice en Anthony. ‘Deze gast is goed.’ Ik draaide me weer om en zag Sai’s glimlach nog breder worden.

‘Ik ben het met Zoë eens,’ zei Clarice. ‘Geweldig gespeeld, Sai.’ Clarice maakte deel uit van het schrijversteam van *Screamers* en regisseerde ook regelmatig. Ze keek naar

Anthony, de producent van de serie. ‘Wat vind jij, Tony?’

‘Wat ik vind?’ zei Anthony. Hij was al bijna tachtig, maar hij werkte nog altijd even hard als de rest van het *Screamers*-team, of zelfs harder. De serie was zijn kindje, wat hij graag benadrukte, en hij was er heel beschermend over. Hij gaf niet vaak complimenten en hij was lastig in te schatten. Als hij zei dat je het goed had gedaan, wist je dat je het geweldig had gedaan. ‘Nou, dit is de eerste screentest van vandaag waarbij ik niet één keer op mijn telefoon heb gekeken.’

Ik draaide me terug naar Sai en stak stiekem mijn duimen naar hem op.

‘Oké. Nou,’ zei Clarice terwijl ze de camera stopzette, ‘bedankt voor je komst, Sai. Je hoort nog van ons.’

‘Super!’ zei hij enthousiast. ‘Nogmaals bedankt voor deze kans. Het is mijn grootste wens om in een aflevering van *Screamers* te spelen.’

Clarice glimlachte en Anthony keek toch even op zijn telefoon. Ik nam een paar flinke slokken water, want ik kreeg altijd enorme dorst van het spelen van een intense scène, zelfs als het maar een screentest was.

Sai bleef zitten waar hij zat. ‘Eh, kan iemand me losmaken?’ vroeg hij.

‘O! Natuurlijk!’ Ik zette snel mijn glas neer en maakte de ballonnen los waarmee hij aan de stoel zat vastgebonden. ‘Sorry daarvoor.’

‘Geeft niks, Zoë,’ zei hij.

Na nog een laatste groet liep Sai het kantoor uit. De deur stond een stukje open en ik hoorde zijn moeder vragen hoe het was gegaan. Hij zei dat het heel goed was gegaan en voegde eraan toe: ‘Zoë Winter lijkt me heel aardig voor een superster. Nuchter. Als een normaal meisje.’

Ik kreeg een warm gevoel van binnen dat zich door mijn hele lijf verspreidde. Heel aardig. Nuchter. Als een normaal meisje.

Dat was alles wat ik wilde zijn, een normaal veertienjarig meisje, maar zo zagen de meeste mensen me niet. De meeste mensen zagen wat de media ze voorspiegelden: het kindsterretje van een successerie, een meisje met meer geld dan de meesten ooit zouden hebben, een beroemdheid die alleen maar op de set of de rode loper was te vinden. Of ze zagen me zoals ze dachten dat iemand als ik zou zijn: een rijk, verwend nest dat de hele wereld op een presenteerblaadje kreeg aangeboden, wat ze vooral te danken had aan haar unieke vermogen om op onmenselijk hoge toon te gillen.

Mensen zagen bijna nooit wie ik echt was. Ik was gewoon een meisje dat het leuk vond om te acteren en een paar jaar geleden veel mazzel had gehad. Een meisje dat thuisonderwijs kreeg van haar moeder zodat dit paste in het opnameschema van de serie. Een meisje dat niet zonder vermomming de deur uit kon. Een meisje dat erover dacht om ermee te stoppen en het allemaal achter zich te laten.

Normaal. Dat was alles wat ik wilde zijn. Als Sai een van

de drie rollen kreeg waarvoor we audities hielden via een landelijke wedstrijd, dan konden we misschien wel, nou ja... vrienden worden. Hopelijk zou ik vrienden worden met alle winnaars van de wedstrijd.

Niet te hard van stapel lopen, Zoë, dacht ik bij mezelf. Je wilt ze niet afschrikken door raar of wanhopig te doen.

‘Ik vind hem goed,’ zei ik tegen Clarice en Anthony. ‘Wie is de volgende?’

HOOFDSTUK Twee

De wedstrijd was een groot succes.

Het was een marketingcampagne om de vijftigste aflevering van de serie en de première van seizoen drie te vieren. Er deden bijna tienduizend jongeren uit het hele land mee. Het productieteam had honderden uren aan auditievideo's doorgenomen voordat ze uiteindelijk tien 'normale' jongeren naar de studio in Toronto lieten komen voor een screentest met mij, om er zeker van te zijn dat we 'chemie' hadden, zoals Clarice en Anthony het noemden.

Nadat we Sai hadden ontmoet en nog een paar andere jongeren die best goed waren, kwam Aaliyah het kantoor binnen. Ze eiste meteen alle aandacht op en beende recht op me af. Toen schudde ze me zo stevig de hand dat ik onder de indruk was van haar zelfvertrouwen. Ze kwam meer over als een ster dan ik.

'Wat leuk je te ontmoeten, Zoë,' zei ze. 'Ik ben een groot fan van je werk.'

'Bedankt,' zei ik. 'Ik vind het ook leuk om jou te ontmoeten.'

'Zouden we straks misschien nog even op de foto kunnen, als het niet te veel moeite is?'

'Misschien,' zei ik opzettelijk vaag. Met een beetje geluk zou ze het na de screentest helemaal vergeten. Ik probeerde zo veel mogelijk uit de media te blijven.

Ze glimlachte beleefd en ik wees naar de stoel tegenover Clarice, Anthony en mij aan tafel. We gingen allemaal zitten.

'Vertel ons eens iets meer over jezelf, Aaliyah,' zei Clarice. 'Waarom doe je mee met deze wedstrijd?'

'Nou, ik ben niet alleen een groot fan van Zoë, maar ook van *Screamers*. Ik heb elke aflevering wel drie keer gezien en ik heb alle boeken gelezen. Ik ben dol op horror. Series zoals *Screamers* hebben me door zware tijden heen geholpen. Als ik dapper genoeg ben om een eng verhaal te lezen of kijken, dan ben ik ook dapper genoeg om mijn angsten in het echte leven te overwinnen.'

Clarice glimlachte en Anthony knikte zelfs, wat volgens mij betekende dat hij onder de indruk was. Maar om de een of andere reden riepen de woorden van Aaliyah bij mij een gevoel van déjà vu op.

'Goed,' zei Clarice terwijl ze van Aaliyah naar mij keek. 'Eens zien hoe het tussen jullie samen gaat.'

Ik nam even de tijd om Aaliyah aan de stoel vast te binden met dezelfde soort ballonnen als ik voor Sai en de anderen had gebruikt. Het had Clarice wel leuk geleken als ik bij de audities de rol speelde van Beauregard, de kwaadaardige geest van een clown die de schurk was in de aflevering 'Scream Queen' waarvoor ze auditie deden. Ik had die kans met beide handen aangegrepen en me helemaal in de rol verdiept. In de serie speelde ik altijd de held en het leek me wel leuk om voor de verandering eens de schurk te spelen... ook al was het alleen maar voor de screentests.

Nadat we het tweede seizoen hadden opgenomen, voelde ik me rusteloos, zelfs een beetje verveeld. Ik was klaar voor iets nieuws, voor een creatieve uitdaging. Niet dat ik dat ooit aan iemand zou vertellen, zelfs niet aan mijn moeder. In de entertainmentindustrie ben je maar zo succesvol als je laatste project, en de populariteit van *Screamers* leek nog lang niet af te nemen. Hoe kon ik daar nou afscheid van nemen, zelfs al had ik er niet meer zo'n zin in? Elke aflevering volgde weer een nieuwe groep jongeren ergens in het land die met paranormale activiteiten te maken kregen, dus de andere sterren van de serie en ik speelden elke week een ander personage. Maar mijn personages waren allemaal variaties op hetzelfde stereotype: het naïeve meisje dat ergens terechtkomt waar het spookt en ontdekt dat ze slim en dapper genoeg is om iedereen te redden. Hoera, joepie, woehoe, start aftiteling.

Het werk begon nu al een beetje als een herhaaloefening

te voelen. En ik kreeg ook steeds meer het idee dat ik dingen misliep: normale vrienden hebben, naar een normale school gaan, een normale jeugd hebben. Ik kon niet eens een chocoladereep in de supermarkt kopen zonder herkend te worden.

'Wat een kick was dat, zeg,' zei Aaliyah zodra we klaar waren met de scène. 'Mijn volgers – vrienden – zullen enorm jaloers zijn dat ik met jou mocht acteren, Zoë.'

Glimlachend schudde ik mijn hoofd. 'Dat zal wel meevalen. Je deed het geweldig.'

Ze legde haar hand op haar borst. 'Echt? Meen je dat? Dank je wel!' Ze hield haar telefoon omhoog en keek me hoopvol aan. 'Kunnen we nu misschien die foto maken?'

'O ja,' zei ik. 'Vind je het erg om dat een andere keer te doen?' Ik gebaarde naar de clownsmake-up op mijn gezicht. 'Ik zie er niet echt op mijn best uit.'

Aaliyah lachte. 'Je ziet er fantastisch uit, maar ik snap het wel. Hopelijk zien we elkaar later terug en kan het dan.'

Toen ze weg was, waren Clarice en Anthony het er al snel over eens dat ze talent had.

'Ze is in elk geval enthousiast,' zei Anthony. Een groot compliment van hem.

'En wat ze zei over horrorverhalen en dat ze zich daardoor dapper genoeg voelt om haar angsten in het echte leven te overwinnen?' zei Clarice met een enthousiast knikje. 'Dat was heel sterk.'

Dat was het! Daardoor had ik zojuist dat gevoel van déjà vu

gehad. ‘Ja, ze is zeker een optie,’ zei ik. Want dat was ze ook. Vergeleken met de andere meiden die auditie hadden gedaan, was Aaliyah tot nu toe de beste.

Maar haar opmerking over horrorverhalen was bijna woord voor woord overgenomen uit een interview dat ik ongeveer een jaar geleden in een talkshow had gegeven. Ik had het me niet meteen herinnerd, omdat ik de afgelopen jaren wel honderden of misschien zelfs duizenden interviews had gegeven, vaak meerdere achter elkaar tijdens persdagen, waardoor alles op elkaar leek. Was het toeval dat Aaliyah dit had gezegd? Of had ze mijn interview op YouTube gezien en het onthouden om indruk op ons te maken?

Of enger nog, was ze een soort stalker? Ze had meerdere keren gezegd dat ze een groot fan was, en dat ze het geweldig vond om me te ontmoeten...

Ik schudde mijn hoofd. Nee. Mijn verbeelding sloeg gewoon op hol. Ze was geen stalker.

Waarschijnlijk niet.

‘Twijfel je over Aaliyah, Zoë?’ vroeg Clarice. Blijkbaar had ze gezien dat ik mijn hoofd schudde en dacht ze dat ik twijfelde.

Dat was ook zo, maar ik zette die twijfels voorlopig even opzij.

‘Nee, zeker niet,’ loog ik.

HOOFDSTUK

Drie

‘Weten jullie wel dat het echt spookt in Pennyland?’ vroeg Jason bloedserieus. Hij was de laatste jongen die auditie deed, en hoewel ik moe was na een lange dag, ging ik iets meer rechtop zitten bij deze vraag.

‘Ja, natuurlijk weten we dat,’ zei Clarice. ‘Dat is een van de redenen waarom ik een aflevering heb geschreven die zich helemaal daar afspeelt.’

Eh, ik wist niet dat het echt spookte in Pennyland, maar dat kon ik niet zeggen. Ik wilde niet dom lijken. Ik had het script voor ‘Scream Queen’ wel gelezen, maar daar stond geen achtergrondinformatie in over de locatie. In het script was Pennyland een oud, verlaten pretpark aan de rand van Winnipeg. Er spookte een kwaadaardige clown rond, Beauregard, plus een stuk of tien onschuldige slachtoffers die hij had vermoord. Ik kende de werkwijze van *Screamers*: film

het verhaal op een echte, griezelige locatie en baseer het op een bestaande legende. Maar die 'waargebeurde verhalen' waren niet meer dan dat: legendes en verhalen. Geesten bestonden niet, en er waren geen locaties waar het echt spookte.

Maar Jason klonk zo overtuigend dat ik hier toch een klein beetje aan begon te twijfelen.

'Ik heb het niet over een paar mensen die zeggen dat ze voetstappen hoorden terwijl ze alleen waren,' zei Jason. Hij glimlachte zo breed dat ik me afvroeg of hij soms meer zin had om naar Pennyland te gaan dan om in de serie te spelen. 'Of die een koude wind voelden op een warme zomerdag, of die het gevoel hadden dat ze stiekem werden bekeken. Ik heb het over meerdere onheilspellende meldingen van betrouwbare ooggetuigen.'

Clarice glimlachte, hoewel het niet echt oprecht leek. 'Daarom lijkt deze aflevering ons ook perfect voor de première van seizoen drie.'

'Absoluut!' zei Jason terwijl hij bijna van zijn stoel sprong van enthousiasme. Nu wist ik het zeker: hij had inderdaad meer zin in spokenjagen dan in acteren. 'Veel mensen noemen het Banff Springs Hotel, de Hockey Hall of Fame of een van de vuurtorens aan de oostkust als spookachtigste plek van het land. Maar geen van die plekken komt zelfs maar in de buurt van Pennyland. Dit wordt echt een epische aflevering. Jullie zijn briljant!'

Clarice keek vriendelijker en zelfs Anthony's mondhoeken

krulden lichtjes op, wat voor zijn doen het dichtst in de buurt kwam van een echte glimlach.

Jason vertelde ons dat het zijn grootste wens was om in deze aflevering te spelen, waarna Clarice nog een paar vragen stelde. Toen speelden hij en ik dezelfde scène als met de anderen. Ik had nog steeds het idee dat hij vooral geïnteresseerd was in de geesten, maar hij was wel goed. Misschien niet zo goed als Sai, maar wel goed.

Toen we klaar waren, liep Jason het kantoor uit, maar ik bleef maar denken aan wat hij over Pennyland had gezegd. Ik excuseerde me en rende achter hem aan. Gelukkig was hij nog in de buurt. Hij stond halverwege de gang te praten met een man die waarschijnlijk zijn vader was. Ik rende naar hem toe.

'Hé Jason,' zei ik toen ik bij hem kwam.

Jason draaide zich om en zijn wangen werden rood toen hij zag dat ik het was. 'O, hé.' Hij haalde een van de lange ballonnen waarmee ik hem aan de stoel had vastgebonden uit zijn zak. 'Ik zweer dat ik deze niet expres als souvenir heb meegenomen of zo. Ik was van plan hem bij thuiskomst meteen naar jullie terug te sturen.'

'Wat?' Ik keek fronsend naar de ballon. 'Dat maakt niet uit. Je mag hem houden.'

Hij knikte opgelucht en stopte de ballon weer in zijn zak.

Zijn vader gebaarde naar me met zijn duim en vroeg: 'Wie is die clown?'

'Pap!' riep Jason verschrikt uit, en zijn wangen werden zo

rood dat ik dacht dat zijn bloedvaten zouden springen. ‘Dit is Zoë Winter! De ster van *Screamers*.’

Nu werden de wangen van Jasons vader rood. ‘O jee! Het spijt me enorm! Ik bedoelde het niet beledigend. Maar omdat je bent geschminkt als clown dacht ik...’ Hij keek van mij naar zijn zoon. Jason keek alsof hij in een hoekje wilde krui-
pen om te sterven. ‘Ik dacht...’ Hij draaide zich om en wees door de gang. ‘Ik loop maar gewoon die kant op. Zoë, leuk je te ontmoeten. Jason, ik zie je zo.’

‘Sorry daarvoor,’ zei Jason toen we alleen waren. ‘Het gebeurt niet elke dag dat je vader een superster beledigt.’

‘Geeft niks. Hij bedoelde het vast niet zo. Ik wilde je nog iets vragen,’ zei ik. ‘Heb je even?’

Jason keek naar zijn vader die snel wegliep en zei: ‘Nu wel.’

We zochten een rustig hoekje op waar een paar stoelen stonden en gingen zitten.

‘Wat is er?’ vroeg Jason. ‘Krijg ik de rol? Of heeft mijn vader het zojuist voor me verpest?’

‘Geen zorgen, je vader heeft het niet verpest. Ze hebben nog geen tijd gehad om een definitieve keuze te maken, maar je hebt het goed gedaan. Ik wilde je vragen naar Pennyland. Je lijkt veel over geesten te weten.’

‘Op mijn vierde liet mijn vader me een oude videoband van *Ghostbusters* zien en sindsdien ben ik geobsedeerd. Ik heb alle boeken van Jeremy Sinclair gelezen, zowel van *Screamers* als van de *Spookkust*-serie. Die laatste vind ik het leukst, omdat

het waargebeurde verhalen zijn. Ik heb urenlang onderzoek gedaan naar plekken waar het spookt. En ik heb ook appara-
tuur om zelf op spokenjacht te gaan. Dus ja, ik weet er veel van.’

Er trok een rilling door mijn lijf. ‘Ik kan wel leukere dingen verzinnen dan midden in de nacht naar geesten zoeken.’

‘Het is best leuk als je niet alleen bent. Ik heb een paar vrienden die ook gek zijn op dit soort dingen, dus dan maken we er gewoon een uitje van. Met zaklampen, drinken, snacks...’

‘Kaasknabbels?’

‘Natuurlijk! Geen spokenjacht is compleet zonder kaas-
knabbels.’

Die snacks klonken goed, maar een avondje op pad met vrienden klonk nog beter, ook al was ik in het echte leven best een bangerik. ‘Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst zoiets leuks heb gedaan. De afgelopen jaren draaiden alleen maar om werken, werken, werken.’

‘Wauw,’ zei Jason, terwijl hij snel van mij naar de grond keek. ‘Dat klinkt, eh, best sneu.’

‘Grapje,’ zei ik en ik deed er nog een schepje bovenop. ‘Vorig jaar was ik nog op een productiefestje. En een paar dagen geleden heb ik maar liefst vijf minuten pauze genomen en niet aan filmen en thuisles gedacht.’

‘Wat ben jij een feestbeest, Zoë.’

‘Laten we dat wel onder ons houden, oké? Ik moet om mijn reputatie denken.’

‘Oké,’ zei Jason knikkend. ‘Wat wil je over Pennyland weten?’

Door al die grapjes over kaasknabbels, feestjes en avondjes uit was ik dat bijna vergeten. ‘O ja. Waarom spookt het daar erger dan op die andere plekken die je noemde?’

Hij keek me aan alsof hij zich afvroeg hoeveel hij me moest vertellen. ‘Lang geleden is er een ongeluk gebeurd en, nou ja, de geesten van Pennyland zijn... ze zijn kwaadaardig. Héél kwaadaardig.’

‘Kwaadaardig?’ zei ik, terwijl ik een kleine brok in mijn keel voelde opkomen.

‘Ja, héél kwaadaardig. Zoals de engste spoken en kwelgeesten die je uit horrorfilms kent – of uit een aflevering van *Screamers* – maar dan nog tien keer zo erg.’

‘Maar geesten kunnen de levenden geen pijn doen,’ zei ik en ik lachte nerveus. ‘Wat zeg ik nou? Geesten bestaan niet eens.’

Jason keek alsof hij een klap in zijn gezicht had gekregen. ‘En ik wilde je nog wel voor een van mijn spokenjachten uitnodigen.’

Ik had meteen spijt van wat ik had gezegd. ‘Wilde je me meevragen?’

Zijn gekwetste uitdrukking veranderde in een brede, listige glimlach. ‘Geintje!’ Hij grijnsde nog breder en voegde toe: ‘Natuurlijk zou ik je nooit meevragen.’

Hij kon echt goed acteren. Ik was er met open ogen ingetrapt.

Jasons telefoon pingde. Hij keek erop en zei: ‘Dat is mijn

vader. Hij schaamt zich behoorlijk en wil gaan. Leuk je te ontmoeten, Zoë.’

‘Jou ook, Jason.’

Hij draaide zich om en vertrok. Ik liep terug naar Clarice en Anthony in het kantoor. Ze bogen zich over drie castingfoto’s op de tafel.

‘Ah, daar ben je, Zoë,’ zei Clarice.

‘Volgens mij zijn we eruit wie de winnaars van de wedstrijd zijn,’ zei Anthony.

‘Wat vind jij?’ vroeg Clarice.

Ik liep naar de tafel en bekeek de gezichten die me aanstaarden: Sai Devan, Aaliyah Hill en Jason Lam.

‘Volgens mij hebben we onze cast gevonden,’ zei ik.